

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.275/2015/3.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2015. június 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt ellen indult büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2015. március 31. napján kihirdetett 9.B.706/2014/19. számú ítéletét helybenhagyja.

Indokolás:

Az ügyben a Debreceni Törvényszék járt el elsőfokú bírósággént és 2015. március 31. napján kihirdetett 9.B.706/2014/19. számú ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata), ezért 2 év 8 hónap börtönbüntetésre, valamint mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Ítéletében megállapította a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontját, döntött a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása felől, az eljárás során lefoglalt bűnjel elkobzásáról és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az első fokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása iránt, vádlott meghatalmazott védője - a nyilatkozattételre fenntartott háromnapi határidőn belül - enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.554/2014/4-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva a védő jogorvoslati kérelmét alaptalannak vélte. Észrevételei szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett az ügy felderítéséhez szükséges bizonyítékok beszerzésével és értékelésével megalapozott tényállást állapított meg, mely alapján okszerűen következtetett a terhelt bűnösségére. vádlott beismerő vallomását az egymással összhangban álló további bizonyítékok is alátámasztottak. A cselekmény jogi minősítése is törvényes, az e körben adott törvényszéki indokolást osztotta a vádhatóság. A bűnösségi körülményeket a törvényszék hiánytalanul feltárta, álláspontja szerint azonban a kiszabott büntetés - a súlyosító körülményekre figyelemmel - nem áll arányban a cselekmény konkrét tárgyi súlyával. Ennek megfelelően a fellebbviteli főügyészség - enyhítésre okot nem látva - a Debreceni Törvényszék ítéletének a megváltoztatására, a vádlott büntetésének súlyosítására tett indítványt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján, valamint a rendelkező rész helyesbítését is szükségesnek találta azzal, hogy a vádlott büntetése börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetés.

A bejelentett ügyészi és védői fellebbezésekre figyelemmel az ítéltábla a Be. 361. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, melyen a Debreceni Fellebbviteli Főügyészséget képviselő ügyész az átiratban kifejtett indokok alapján változatlanul az elsőfokú határozat megváltoztatása, a vádlottal szemben kiszabott büntetésnek a középértékhez jobban igazodó súlyosítása mellett érvelt.

A vádlott védője az elsőfokú bíróság ítéletével szemben bejelentett korábbi, a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését visszavonva indítványt tett az ítélet helybenhagyására.

vádlott szabályszerű idézés ellenére a másodfokú bíróság előtti nyilvános ülésen nem jelent meg.

A bejelentett ügyészi fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla a Debreceni Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése értelmében. A törvény által előírt revízió keretében a perorvoslatok okára és céljára tekintet nélkül vizsgálta a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a cselekmény jogi minősítését és a büntetés kiszabását.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatása során csaknem minden tekintetben megtartotta a perrendi szabályokat. Feltétlen, abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási hibát nem vétett, de olyan súlyú relatív szabálysértés sem érhető tetten, mely a bizonyítás törvényességét érintve az érdemi felülbírálatot kizárná.

A törvényszék ugyanakkor eljárási szabályt sértett, amikor a cselekmény elkövetése után a helyszínen intézkedő, a vádlott előállításában közreműködő rendőr tanúk vallomásának azon részét is bizonyítékként értékelte, amely a vádlott által elmondottakon alapult (nyomozási irat 375-381., 385-391. oldalak, 19. számú tárgyalási jegyzőkönyv 9-13. oldalak).

Kétségtelen, hogy a rendőrség eljáró tagjai felé nincs törvényi kötelelem (a rendőrségi törvény, avagy a szolgálati szabályzat előírásai alapján) olyan jellegű kioktatásra, melynek értelmében az intézkedés alá vont vagy kikérdeztetett személy nem köteles vallani, illetve önmagát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolni (Háger Tamás-Bencze Mátyás: Miranda és társa vs. Bizonyítási gyakorlat a magyar büntetőeljárásban. Kontroll, Jogtudományi Folyóirat 01/2006. 26. oldal). A már hosszú ideje követett és egységes bírói gyakorlat szerint azonban, ha a nyomozóhatóság nem figyelmezteti az érintettet az önvádra kötelezés tilalmára, illetőleg a hallgatás jogára, úgy a hatóság által tőle szerzett és rendőri tanúvallomásokban megjelenő (avagy rendőri jelentésbe foglalt) adatok a tárgyaláson bizonyítékként nem értékelhetők, arra tényállás nem alapítható, függetlenül az adott nyilatkozat tartalmától (ÍH. 2005. 136., Debreceni Ítélet tábla Bf.II.159/2005/29.).

Az önvádra kötelezés tilalmát (nemo debet prodere se ipsum) az ítéletkezés abban az esetben is megköveteli, ha a később terheltté váló személyt a rendőrség forrányomon keríti kézre és vonja kérdőre még a nyomozás elrendelése előtt. Ezért az ítélet tábla a Be. 78. § (4) bekezdés utolsó fordulatra figyelemmel az első fokú ítélet 7. oldal ötödik bekezdés utolsó mondatában foglaltakat mellőzte, melynek azonban nem lehetett érdemi jelentősége, mert más, törvényesen beszerezett és értékelt bizonyítékok alapján a tényállás kétséget kizáróan megállapítható volt. A kiemelés azonban a hivatkozott alapelv maradéktalan érvényesülése érdekében nem volt mellőzhető.

A törvényszék a vádbeli cselekményt érintően ugyanakkor maradéktalanul eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a szükséges és egyúttal lehetséges körben a bizonyítást felvette. Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából valamennyi lényeges bizonyítékot megvizsgált és azokat okszerűen, nagy gondossággal, a logikai szabályai szerint értékelte.

A tényállás akkor megalapozott, ha a bíróság a törvényes vád elbírálása során a perrendi szabályok szerint lefolytatott bizonyítási eljárást követően a vád tárgyává tett eseményeket megalapozatlansági hibáktól mentesen rögzíti. Ilyen megalapozatlansági hiba nem tárható fel az ügyben. Az elsőfokú bíróság ugyanis valamennyi lényeges tényre alapos bizonyítást folytatott. Az általa megállapított

tényállás csaknem mindenben megalapozott, mely a Be. 351. § (2) bekezdés b) és c) pontjában írtakra tekintettel kizárólag az alábbiakban igényel helyesbítést.

Az ítélet tábla a tényállásból mellőzi az első fokú ítélet 5. oldal negyedik bekezdésében foglaltakat, és az abban tett következtetéseket a jogi indokolás részének tekinti. A terhelti tudattartalom tárgyában teendő megállapításokra ugyanis a törvényszék alapos vizsgálata után a bűncselekmény tárgyi és alanyi oldalának tényezőiből vont következtetést.

Fentiek elhagyásával a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint a tényállás már minden tekintetben megalapozottá vált, melyet az ítélet tábla a Be. 352. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a másodfokú eljárásban is irányadónak tekintett, felülbírálata alapjául elfogadott, ugyanis a vádlott beismerő vallomását megnyugtató módon alátámasztották a tanúk vallomásai, az okirati bizonyítási eszközök és az orvosszakértői vélemény még azzal együtt is, hogy ifj. sértett, és id. tanúk az elsőfokú bírósági eljárás során éltek vallomásmegtagadási jogukkal, így a nyomozás során tett vallomásaik nem voltak figyelembe vehetők.

A törvényszék a tényállás alapján törvényes és helyes következtetést vont le a vádlott bűnösségére, és helytállóan minősítette cselekményét életveszélyt okozó testi sértés büntett kísérletének, mely megfelel az anyagi jogszabályoknak és a Kúria 3/2013. számú Büntető jogegységi határozat iránymutatásainak. A jogi indokolás kifogástalan, helyesbítést, érdemi kiegészítést nem igényel.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket hiánytalanul feltárta, a bűnösségi körnek kellő nyomatékot tulajdonított, amikor a bűncselekmény tárgyi súlyához, valamint az elkövető személyi körülményeihez igazodó, a törvényi rendelkezéseknek megfelelő büntetést szabott ki vádlottal szemben, mely szükséges, egyben elégséges joghátrány. A szankció tetтарыos és valóban alkalmas a Btk. 79. §-ban megfogalmazott büntetési célok elérésére, valamint összhangban áll a Btk. 80. § (1) bekezdésében körülírt büntetiskiszabási elvekkel, habár kétségtelenül a büntetési tételkeret alsó határát közelíti, súlyosnak sem minősíthető, azonban így sem tekinthető olyannyira enyhének, mely - alapos ok hiányában - lényeges megváltoztatását tenné indokolttá, ezért az ítélet tábla a súlyosításra irányuló ügyési fellebbezést nem találta alaposnak.

Helyes a fellebbviteli főügyészség észrevétele, mely szerint az elsőfokú bíróság „börtönbüntetésre” ítélte a vádlottat, ellenben a vádlott büntetése börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetés. Ennek kijavítását azonban az ítélet tábla nem találta szükségesnek, mivel bár nem pontosan a törvényben előírtak szerint fogalmazta meg az elsőfokú bíróság a rendelkező részt, azonban egyértelműen kitűnik a büntetés neve és végrehajtási fokozata is.

A közügyektől eltiltás mértéke is igazodik a szabadságvesztéshez, így e mellékbüntetés is törvényes.

A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontjáról, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés tartamába való beszámításáról, a lefoglalt bűnjelről elkobzásáról és a bűnjogi költségről szóló ítéleti rendelkezések is törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítélet tábla a Debreceni Törvényszék ítéletét - utalva a Be. 371. § (1) bekezdésében foglaltakra - helyes indokai folytán helyben hagyta.

Debrecen, 2015. június 17.

Dr. Elek Balázs sk. . Gömöri Olivér sk. . Bakó József sk.

a tanács elnöke

tanács tagja, előadó

tanács tagja

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 9.B.706/2014/19. számú ítélete a másodfokú határozat folytán a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2015. június 17.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.